

Arrest

nr. 111 695 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANHOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 december 2012, in functie van zijn Belgische kind, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 21 mei 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 14 juni 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.12.2012 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd veroordeeld op 04.05.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen bij verstek tot een gevangenisstraf van 4 maanden en een geldboete van 100 euro (x5,5= 550 euro) wegens diefstal.

Betrokkene werd veroordeeld op 26.09.2012 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk op verzet v dd 11.06.2012 tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatie-uitstel 3 jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging , onder twee van de in artikel 471 van het strafwetboek vermelde omstandigheden, door twee of meer personen, met hulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (2). Diefstal, poging tot diefstal, diefstal met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/ de schuldige doen geloven dat hij gewapend is. De toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatieuitstel van 3 jaar.

Uit de aard, het recidive karakter, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig. De beslissing vermeld geen enkel concrete feitelijke overweging.

Inzonderheid is de reden van de beslissing 2 correctionele veroordelingen.

Naast het feit dat voormelde motivering uiterst summier is, staat het als een paal boven water dat de dienst vreemdelingenzaken niet de moeite heeft genomen om het dossier te onderzoeken en om na te gaan welke de concrete feiten zijn welke door verzoeker werden gepleegd, welke de concrete veroordeling was om deze dan te toetsen aan de uitzondering voorzien in artikel 43.

De DVZ spreekt van "de aard, recidive karakter, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten waaruit blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een bedreiging vorm voor de openbare orde'.

Verder motiveert zij op geen enkele wijze welke de "aard" is van de feiten, welke de feiten zijn, eds. Het DVZ deed terzake duidelijk geen enkel onderzoek naar welke concrete feiten door verzoeker werden gepleegd. Verzoeker heeft 2x kledij gestolen.

Ook wordt de ernst van de feiten geenszins gemotiveerd, laat staan dat dit onderzocht werd door de DVZ. De DVZ verwijst louter naar de algemene alomvattende wetsartikelen op basis van dewelke verzoeker werd veroordeeld. Deze duiden uiteraard niet in concreto de ernst van de feiten.

Ook de recentheid in de tijd werd geenszins onderzocht, waar de DVZ niet eens vermeld op welke datum de feiten werden gepleegd (enkel de veel later data van veroordeling worden vermeld!!!). Mocht de DVZ het tijdstip van de feiten hebben nagegaan, dan kon zij enkel besluiten dat verzoeker sinds geruime tijd niet meer in aanmerking is gekomen met de Politie en het gerecht.

De DVZ diende uiteraard minstens het tijdstip van de feiten na te gaan en welke concrete feiten werden gepleegd, vooraleer haar beslissing te nemen. Dit deed de DVZ duidelijk niet, waar terzake geen enkele motivering in haar beslissing wordt gegeven.

Of in concrete voldaan is aan de uitzondering voorzien in artikel 43 van wet van 15.12.1980 en de perken die in ditzelfde artikel worden gesteld werd door de DVZ niet nagegaan, alvast niet gemotiveerd in haar beslissing.

Artikel 43 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voorziet:

"Art. 43. De binnenkomst en het verblijf mogen aan de E.G.-vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

...

2° de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen;"

Dit is juist was de DVZ doet: zij verwijst louter naar een veroordeling om te stellen dat er sprake is van een bedreiging van de openbare orde. Dit kan uiteraard niet en is zelfs in strijd met de inhoud zelf van artikel 43 2°: het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zichzelf geen voldoende motivering voor een weigeringsbeslissing!!

De Dienst Vreemdelingenzaken achtte het niet nodig om de concrete feiten en de concrete data van de feiten te onderzoeken, teneinde na te gaan of aan de uitzonderingssituatie en de perk zoals voorzien in artikel 43 2° in concreto voldaan is en nam blijkbaar genoegen met een typeformulering zonder nader onderzoek. De motivering van de DVZ is blijkbaar de volgende: Er is een veroordeling dus is er automatisch sprake van een bedreiging voor de openbare orde.

Indien de DVZ had nagegaan welke de concrete feiten en tijdstip van de feiten was, is het duidelijk dat zij geenszins een weigeringsbeslissing kon nemen: het 2x stelen van kledij zo'n 2 jaar geleden kan geenszins als een feit worden gekwalificeerd dat toelaat een weigeringsbeslissing te nemen om redenen van openbare orde en veiligheid.

Verder volgens de motivering van de DVZ zouden de feiten recent zijn: "de recentheid in tijd van de feiten". De DVZ deed blijkbaar ook al geen onderzoek naar de datum van de feiten. Feiten van 2 jaar geleden zijn niet recent te noemen. Ook hieruit valt duidelijk af te leiden dat de DVZ geen onderzoek in concreto heeft gedaan wanneer de feiten werden gepleegd.

Verder wordt door de DVZ geenszins vermeld dat verzoeker vader is van een zoontje geboren op 24.8.2012.

Ook motiveert de DVZ geenszins dat verzoeker sinds 4 jaar een duurzame relatie heeft met mevrouw [T. E. H.] van Belgische nationaliteit met wie hij samenwoont te [...] en zij samen een zoontje hebben.

Verder motiveert de DVZ ook niet dat verzoeker sinds geruime tijd op geen enkele wijze meer in aanraking is gekomen met de Politie en het Gerecht.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er geen enkele motivering wordt gegeven in welke zin voldaan is aan artikel 43 en de perk voorzien in 2° lid. De beslissing is slechts gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording zonder de concrete situatie na te gaan of enig ernstig onderzoek!!

De Dienst Vreemdelingenzaken diende minstens te preciseren welke concrete persoonlijke gedraging in hoofde van verzoeker in casu haar beslissing rechtvaardigt De vaststelling dat er een veroordeling is heeft uiteraard niet d'office aanleiding tot een bedreiging van de openbare orde !!!!

Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische overwegingen, laat staan feitelijke overwegingen, aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het is dan ook duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dient benadrukt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen woord rept over welke de precieze feiten zijn en welke de datum is van de feiten.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Hoe dan ook gaat de dienst vreemdelingenzaken gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak, waaruit duidelijk blijkt dat er in casu niet voldaan is aan de uitzonderingssituatie zoals voorzien in artikel 43 2°. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

Gelet op het uiterst summier karakter van de motivering en de ontstentenis van directe band met het concrete dossier van verzoeker, schendt de bestreden beslissing wel degelijk de motiveringsplicht zoals vastgelegd voorzien (i) in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) als beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – artikelen die correct worden weergegeven door verzoeker – heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, en meer bepaald omdat uit de aard, het recidive karakter, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker kan ook geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat geen enkele concrete feitelijke motivering wordt gegeven. Er wordt immers duidelijk gewezen op verschillende feiten van diefstal, en een poging tot diefstal, die verzoeker pleegde, waaronder twee met geweld of bedreiging, door twee of meer personen en met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren en ook een geval van diefstal met geweld en bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen en met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren. Tevens wordt hierbij aangegeven tot welke strafmaat verzoeker voor deze feiten werd veroordeeld.

In de mate dat verzoeker aldus nog stelt dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd over de aard van de gepleegde feiten of welke deze feiten dan wel zijn, kan het volstaan erop te wijzen dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt welke de aard is van de feiten die door verzoeker werden gepleegd. Er wordt immers duidelijk aangegeven dat het om feiten van diefstal gaat, waarvan enkele feiten van diefstal met verzwarende omstandigheden zoals hiervoor reeds uiteengezet. Eenzelfde geldt waar verzoeker betoogt dat evenmin wordt gemotiveerd wat de ernst van de gepleegde feiten betreft. Ook hier dient immers te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat het gaat om gevallen van diefstal, waaronder enerzijds gewone diefstal en anderzijds verschillende gevallen van diefstal met verzwarende omstandigheden. Zo wordt er gewezen op het gegeven dat tot tweemaal toe de diefstal werd gepleegd met geweld of bedreiging, door twee of meer personen en met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren en ook een geval van diefstal met geweld en bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen en met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren. Uit deze

motivering in de bestreden beslissing blijkt wel degelijk de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat voor de ernst van de gepleegde feiten enkel zou worden verwezen naar de algemene alomvattende wetsartikelen op basis van dewelke verzoeker werd veroordeeld.

Verzoeker geeft verder aan dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt wanneer de feiten zijn gepleegd. Er dient evenwel te worden aangenomen dat het in het kader van de formele motiveringsplicht volstaat waar verweerder wijst op de recentheid van de feiten, zonder dat dit nader wordt gepreciseerd. Deze motivering in de beslissing volstaat immers opdat verzoeker op nuttige wijze in rechte kan opkomen tegen de motivering van de bestreden beslissing, te meer nu hij zelf kennis heeft van de datum waarop hij de feiten pleegde. De Raad wijst er in dit verband op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht inderdaad niet zo ver gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Gelet op de motivering waarin op concrete wijze de door verzoeker gepleegde feiten worden weergegeven, en waarbij ook de voor deze feiten opgelegde strafmaat wordt vermeld, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing enkel een *“typeformulering”* betreft. Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Er kan verder evenmin worden ingezien dat verweerder diende te motiveren dat verzoeker *“sinds geruime tijd op geen enkele wijze meer in aanraking is gekomen met de Politie en het Gerecht”*, wanneer verweerder nu net van oordeel is dat de gepleegde feiten nog als recent dienen te worden aangemerkt. In zoverre verzoeker het niet eens is met deze motivering, wordt verwezen naar de bespreking van de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt verder vast dat evenmin blijkt dat in de bestreden beslissing als dusdanig melding diende te worden gemaakt van het gegeven dat hij de vader is van een zoon geboren op 24 augustus 2012 en dat hij reeds vier jaar een duurzame relatie heeft met een Belgische onderdaan waarmee hij samenwoont en hij een zoon heeft. De Raad stelt vast dat verweerder motiveerde dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde en het actuele, werkelijke en voldoende ernstige gevaar dat hij vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit motief betreffende het persoonlijke en gezinsleven in België van verzoeker niet afdoende zou zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Hij kan daarenboven niet stellen geen kennis te hebben van het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing, aangezien hij dit motief uitgebreid bespreekt en betwist in zijn verzoekschrift.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 43, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen. “

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een familielid van een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigering is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

Verzoeker betoogt dat hem enkel en alleen een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd omdat hij 2 correctionele veroordelingen op zijn naam heeft. Dit gegeven vindt evenwel geen steun in de motivering van de bestreden beslissing. Daarin wordt immers duidelijk aangegeven dat verweerder komt tot zijn besluit dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving op grond van het persoonlijke gedrag van verzoeker en *“de aard, het recidive karakter, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten”*. Het gegeven dat hierbij ook wordt verwezen naar de veroordelingen op zich, doet geen afbreuk aan dit determinerende motief van de bestreden beslissing. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie te motiveren impliceert immers niet dat verweerder niet naar de eerder door dit familielid opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze burger een gedrag vertoont waaruit kan afgeleid worden dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker de door hem gepleegde feiten als dusdanig niet betwist.

In zoverre verzoeker erop wijst dat hij twee maal kledij heeft gestolen, merkt de Raad op dat niet blijkt dat het concrete voorwerp van de gevallen van diefstal die door verzoeker werden gepleegd relevant is wat de (aard van de) gepleegde feiten betreft en/of wat gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde betreft die onder meer ook uit de verzwarende omstandigheden wordt afgeleid en dat hij niet aannemelijk maakt dat dit een invloed kan hebben op de strekking van de bestreden beslissing. De Raad wenst verder ook te benadrukken dat blijkens het administratief dossier het duidelijk om meer dan twee gevallen van diefstal gaat. Hierin is immers sprake van 10 gevallen van gewone diefstal, 3 gevallen van diefstal met verzwarende omstandigheden en een poging tot diefstal. Verzoeker tracht met zijn uiteenzetting de door hem gepleegde feiten te minimaliseren, doch weerlegt aldus de motivering van de bestreden beslissing niet.

Verzoeker wijst er verder op dat de feiten slechts dateren van twee jaar geleden. Gelet op dit gegeven toont verzoeker evenwel in geen geval aan dat de motivering in de bestreden beslissing waarbij wordt gewezen op de recentheid in tijd van de feiten als onjuist of kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat feiten van twee jaar geleden niet meer als recent kunnen worden beschouwd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Verzoeker toont evenmin aan dat een incorrecte toepassing werd gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Een

schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker verwijt verweerder geen voldoende onderzoek te hebben gevoerd naar de concrete feiten die hij pleegde, naar de concrete veroordelingen voor deze feiten en naar de ernst van deze feiten. Zoals reeds blijkt uit voorgaande bespreking van het middel, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat wel degelijk de concrete aard en ernst van de feiten worden weergegeven en tevens de strafmaat waartoe verzoeker werd veroordeeld. In de mate dat verzoeker nog een precisering aanbrengt die als dusdanig niet wordt vermeld in de bestreden beslissing, in de zin dat het diefstal van kledij betreft, werd er verder reeds op gewezen dat niet blijkt op welke wijze dit gegeven relevant is en tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing steunt op foutieve of kennelijk onredelijke gronden. Er blijkt dan ook niet dat enig verder onderzoek hiertoe vereist was. Ook waar verzoeker stelt dat de recentheid in tijd van de gepleegde feiten niet werd onderzocht, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld dat verzoeker door erop te wijzen dat deze dateren van twee jaar geleden de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt dat deze feiten nog als recent kunnen worden aangemerkt. Er blijkt dan ook evenmin dat enig verder onderzoek zich op dit punt opdrong. Verzoeker betoogt op algemene wijze dat geen voldoende onderzoek werd gevoerd naar de concrete door hem gepleegde feiten en dat verweerder zich beperkt tot een typemotivering waarbij uit een veroordeling automatisch wordt besloten dat er sprake is van een bedreiging voor de openbare orde. Dit laatste gegeven vindt evenwel, zoals reeds gesteld, geen steun in de motivering van de bestreden beslissing en verzoeker blijft in gebreke te duiden welk verder onderzoek door verweerder had kunnen leiden tot een andere beoordeling in de bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.1.2.4. In de mate dat verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, dringt de vaststelling zich op dat deze bepaling betrekking heeft op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing betreft evenwel een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris. Enige verdere toelichting ontbreekt ook over de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit beginsel is een bijzondere toepassing van het redelijkheidsbeginsel, dat nochtans een cruciaal algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is.

Meer specifiek dient de overheid bij de afweging van de betrokken belangen, haar beslissing in alle redelijkheid nemen.

Toelichting

Uit het uiterst beknopte motiverend gedeelte van de kwestieuze beslissing blijkt ten overvloede dat de Dienst Vreemdelingenzaken louter mechanisch is te werk gegaan.

Dit is allerminst redelijk.

Bovendien zijn de gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat verzoeker weggerukt wordt zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zou duidelijk onherstelbare schade voor verzoeker impliceren en zijn ganse gezinsleven kapot maken.

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst, waar hij niet opgroeide en waarmee hij dan ook geen enkele binding heeft, overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Een terugkeer zou een abrupt einde stellen aan zijn gezinsleven. Hij zou zijn partner en zoontje dienen te verlaten, wat in geen geval te verantwoorden valt.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zulke ernst dat van enige proportionaliteit met ene hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Ook dit middel is bijgevolg ernstig.”

3.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan enkel worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole – zijn oordeel over de gepastheid van een administratieve beslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641). In het kader van de bespreking van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. In zoverre verzoeker opnieuw aangeeft dat verweerder louter mechanisch te werk zou zijn gegaan en dat dit kennelijk onredelijk is, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker betoogt verder dat de gevolgen die de bestreden beslissing voor hem inhoudt niet in verhouding zijn met het voordeel dat deze beslissing de Belgische staat eventueel zou opleveren, waarbij hij erop wijst dat hij zal worden gescheiden van zijn partner en zoontje, dat hij in België zijn sociaal en psychologisch evenwicht heeft en dat hij niet opgroeide in zijn land van herkomst en er dan ook geen enkele binding mee heeft. Wat deze laatste twee elementen betreft, beperkt verzoeker zich evenwel tot algemene stellingen die op geen enkele wijze concreet worden gemaakt. Waar hij er verder op wijst dat hij een partner en kind in België heeft, toont hij met zijn uiteenzetting nog niet aan dat verweerder in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de belangen van de Belgische samenleving en waarbij werd vastgesteld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zoals ook blijkt uit de bespreking van het derde middel wordt verder niet aangetoond dat het gezinsleven niet in het land van herkomst van verzoeker of elders kan worden verdergezet, zodat een scheiding van de gezinsleden niet onvermijdelijk lijkt. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt als volgt:

“Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster.

De partner en zoontje van verzoeker, met wie verzoeker samenwoont, wonen legaal in België en zijn Belg!!

Ook is verzoeker een sociaal leven gestart in België, zijn vrienden wonen in België, hij integreerde zich in België,... Verzoeker heeft een zeer duurzame binding ontwikkeld met België.

Verder wenst verzoeker er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de mate dat verzoeker een privéleven in België inroept, nu hij een sociaal leven en een vrienden- en kennissenkring in België heeft uitgebouwd, hij hier is geïntegreerd, zijn psychologisch en sociaal evenwicht in België heeft gevonden en een duurzame binding met België heeft ontwikkeld, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot algemene stellingnames die op geen enkele wijze aan de hand van concrete elementen of stukken worden onderbouwd. Verzoeker blijft in gebreke een concreet privéleven in België dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Verzoeker wijst verder op een gezinsleven in België met zijn partner en zoon. Hij blijft vervolgens evenwel in gebreke om de wijze te duiden waarop de bestreden beslissing dit gezinsleven heeft geschonden.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker vraagt om een eerste toelating tot verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met zijn partner en kind, merkt de Raad op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting kan afgeleid worden voor een Staat om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996 nr. 23218/94, GUL/Zwitserland). *In casu* werd de bestreden beslissing tevens gesteund op het feit dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, waarbij er wel degelijk een afweging werd gemaakt tussen verzoekers private en familiale belangen en het algemene belang. Verzoeker weerlegt de motivering in de bestreden beslissing dat hij kan worden geacht een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar te vormen voor de openbare orde niet en toont niet aan dat het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar vervolgens wordt geoordeeld dat het algemene belang zwaarder doorweegt dan het gezinsleven van verzoeker.

Bovendien toont verzoeker niet aan dat er hinderpalen bestaan voor het uitbouwen van een gezinsleven elders dan in België.

In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Dit artikel voorziet:

"Art. 43. De binnenkomst en het verblijf mogen aan de E.G.-vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

2° de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen; "

Toelichting

In casu wordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 43, 2° niet voldaan, zodat de beslissing dient te worden vernietigd. De in artikel 43 voorziene uitzondering kon NIET worden toegepast in casu. Mocht de dienst vreemdelingenzaken de concrete gegevens in casu hebben onderzocht kon zij onmogelijk de kwestieuze beslissing hebben genomen. Evenwel ging de Dienst Vreemdelingenzaken volledig voorbij het feit dat artikel 43 een 2° paragraaf heeft en aan de concrete gegevens van onderhavige zaak.

In casu kon duidelijk geen weigeringsbeslissing worden genomen bij toepassing van artikel 43, 2°. Aan de perk 2° is in casu niet voldaan. De DVZ heeft deze perk zelf niet onderzocht. Alvast blijkt niet uit haar beslissing dat zij deze perk heeft onderzocht.

De dienst vreemdelingenzaken deed niet de moeite om na te gaan of voldaan werd aan de perk voorzien in 2° door een concreet onderzoek van de feiten, datum van de feiten, eds.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing flagrant artikel 43, 2°schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen zijn betoog herneemt zoals reeds uiteengezet in het kader van zijn eerste middel. Er kan wat dit middel betreft worden verwezen naar de bespreking dit eerste middel.

Het vierde middel kan evenmin worden weerhouden.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS